Toespraak Canadese herdenking Alezar Zeidan, lid van de Jeugdraad

Twee en tachtig jaar. Dat is hoe lang wij opstaan met het geluid van een wekker in plaats van een vliegtuigraket. Twee en tachtig jaar lang lopen wij rustig rond in een stille stad. Twee en tachtig jaar nemen wij deze vrijheid voor vanzelfsprekend.

Dagelijks staan we op zonder angstig na te denken over wat er vandaag kan gebeuren, of er voldoende eten beschikbaar zal zijn, of onze familie nog leeft en of het huis van de buren er nog staat.

Dit is een privilege dat veel mensen misschien wel waarderen maar niet echt diep over nadenken. Want terwijl wij hier nu rustig staan, en herdenken wat er gebeurd is, zijn er mensen in de wereld die nog leven in deze angst.

Vrijheid is een privilege. Want herdenken betekent niet alleen stilstaan bij wat geweest is, maar ook denken aan wat nu nog gebeurt. Nooit meer. Niet alleen toen, maar ook nu en over nog eens 82 jaar. Nooit meer is ook echt NOOIT meer.

Vandaag sta ik voor u met een bijzondere kans om uit mijn eigen ervaring te spreken. Als klein kind heb ik deze angst zelf meegemaakt en eronder geleden. Op 5-jarige leeftijd werd ik gedwongen mijn huis, mijn vrienden en mijn familie te verlaten.

Mijn leven en dat van mijn ouders en zusje veranderden drastisch. Wij werden gedwongen een veilige plek te zoeken, en hoewel ik destijds heel jong was, heb ik nog steeds gruwelijke beelden van de oorlog in mijn geheugen gegrift.

Er is geen afschuwelijker beeld ter wereld dan dat van een kind met zware verwondingen, nog hartverscheurender dan het gevoel van een kind dat haar vader en moeder heeft verloren. Oorlog is in al zijn vormen afschuwelijk en schaadt niet alleen de oorlogvoerende landen, maar ook de hele wereld, zeker in onze tijd.

In een tijd van angst en onzekerheid moesten wij vluchten uit ons land dat niet langer meer veilig was. Mijn ouders hebben land en zee overgestoken om mij en mijn zusje een veilige en betere toekomst te geven. Maar ook dit is een privilege, want wij kregen de kans op onderdak in het veilige Nederland. Dit is een kans die velen niet hebben gekregen. Onderweg op zoek naar een veilig land zijn veel mensen van het leven beroofd. De zoektocht naar veiligheid is op zich al een enorm gevaar. Ik ben enorm dankbaar voor de kans die ik heb gekregen om in Nederland veilig en rustig mijn leven verder op te kunnen bouwen.

Maar op dit moment staan wij hier omdat Nederland niet altijd even veilig was.

In de 2e Wereldoorlog verloren wereldwijd naar schatting 70 miljoen mensen hun leven. Meer dan de helft waren burgers, gewone mensen, zoals wij, die nooit een wapen in handen hebben gehad.

Ons land verloor ongeveer een kwart miljoen mensen.

Hier, in Bergen op Zoom, kijken we uit over bijna 2.400 graven. Achter elke steen schuilt een naam, een gezin, een toekomst die nooit heeft plaatsgevonden.

Van de ongeveer 45.000 Canadese militairen die in deze oorlog sneuvelden, rusten er bijna duizend hier, in onze stad. Zij kwamen van ver, staken een oceaan over en gaven hun leven voor een land dat ze niet kenden, voor onze vrijheid.

Maar tussen de rijen liggen ook tientallen onbekende soldaten. Zij hebben geen naam op de steen, maar wel een plaats in ons hart.

Ik sta hier nu niet om u een geschiedenisles te geven, maar om u te herinneren aan de dankbaarheid voor de vrede. Dankzij de soldaten die hier begraven liggen kunnen wij nu in vrede leven. Straks gaan we allemaal weer naar huis, wetend dat dit er nog staat. Wetend dat je familie er nog is en wetend dat je morgen nog in een stille stad gerust wakker kan worden. Ik vraag u om te spreken over deze dankbaarheid, om kenbaar te maken dat dit niet altijd het geval was, en dat velen dit nog niet hebben.

Want de vrede hier is voor veel mensen op andere plekken op aarde nog heel ver weg.

Wij zijn hier om iedereen die heeft gevochten voor onze vrijheid te bedanken.

De Tweede Wereldoorlog is twee en tachtig jaar geleden ten einde gekomen, dankzij al deze helden die hiervoor gevochten hebben. Soldaten die voor een ander mans land hebben gestreden. Wij hebben nu de kans om op te staan tegen oorlog en onrecht en een ander, iemand zoals u en ik, ook die vrede en vrijheid te gunnen. Wij zijn dankbaar voor de vrijheid die we hebben en de kans om dit voort te zetten. Herdenk, spreek je uit en kom op voor rechtvaardigheid. Want zonder elkaar te helpen komen we nergens. It takes a village.